

відомих до дати пріоритету засобів і методів; засіб, що втілює заявлений винахід під час його здійснення, може забезпечити досягнення передбачене заявником технічного результату[4].

Слід відмітити також наступне: якщо з погляду новизни та винахідницького рівня заявлений винахід не повинен повторювати те, що входить до існуючого рівня техніки, або виходити із нього, то під час перевірки на промислову придатність для оцінювання достатності відомостей, що входять у заявку, може бути застосовано лише те, що вже є складовою рівня техніки.

Отже, можна зробити висновок, що винахід є результатом інтелектуальної, а точніше творчої діяльності людини. Причому закон окреслює сферу такої творчості як будь-яку сферу технології. Винахід для одержання правової охорони повинен відповідати встановленим у законі умовам. У цьому аспекті поняття «винахід» і «винахід, якому може бути надано правову охорону» не є тотожними. Відповідно до ст. 6 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» правова охорона надається винаходу, який: не суперечить публічному порядку, принципам гуманності і моралі; відповідає умовам патентоздатності[2].

Отже, однією із умов надання винаходу правової охорони винаходу є його відповідність умовам патентоздатності. У законодавстві визначено три умови патентоздатності винаходу, зокрема: новизна, винахідницький рівень, промислова придатність.

Вихідною базою для визначення новизни і винахідницького рівня винаходу, що заявляється, є рівень техніки. Проте, на відміну від новизни, при перевірці винахідницького рівня до уваги не беруться відомості, що стали загальнодоступними до дати подання заявки до Установи або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету заявленого винаходу, тобто до рівня техніки не включають більш ранні заявки, відомості про які не опубліковані до зазначеної дати. Таке обмеження зумовлене вимогою загальнодоступності відомостей, якими керується фахівець при оцінюванні відповідності технічного рішення, що заявляється, умові «винахідницький рівень». До того ж, новизна оцінюється шляхом зіставлення технічного рішення, що заявляється, із конкретним прототипом винаходу, тоді як для оцінки винахідницького рівня використовується увесь обсяг теоретичних і практичних знань, накопичених у якій-небудь галузі техніки, - «збірний прототип». Вимога промислової придатності не повинна оцінювати винахід з точки зору доцільності його використання. Її призначення – підтвердити принципову можливість застосування винаходу в промисловості або в іншій сфері діяльності.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. //Відомості Верховної Ради України, 2003, №№ 40-44, с. 356.
2. Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 23 грудня 1993 р. №3769 – XII //Відомості Верховної Ради України, 1994, № 7, с. 32.
3. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар /За заг. ред. Є. О. Харитоновой, О. І. Харитоновой, Н. Ю. Голубевої. – 3-тє вид. переробл. та доп. – К.: Алерта; КНТ; ЦУЛ, 2010. – 752 с.
4. Право інтелектуальної власності: Акад. курс: Підруч. для студ. вищих навч. закладів /О. П. Орлюк, Г. О. Андрощук, О. Б. Бутнік-Сіверський та ін.; За ред. О. П. Орлюк, О. Д. Святоцького. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. – 696 с.
5. Основи патентування і ліцензування: Навч. посібник. 2-е вид., переробл. і допов. /Андрощук Г. О., Кредісов А. І., Назаренко І. І., Ракма В. О.; За ред. А. І. Кредісова. – К.: Знання України, 2007. – 360 с.
6. Охорона промисловості власності в Україні: Монографія /За ред. О. Д. Святоцького, В. А. Петрова. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 1999. – 400 с.

Г. Мельник

Науковий керівник – к.ю.н., доц. І. М. Паньонко

РОЛЬ ГОСПОДАРСЬКИХ СУДІВ У СИСТЕМІ ГОСПОДАРСЬКОГО СУДОЧИНСТВА

З проголошенням незалежності в Україні розпочався процес демократизації всі сфер життя, у тому числі й економічних аспектів функціонування народного господарства.

Всі господарські суди незалежно від рівня здійснюють правосуддя шляхом розв'язання господарських спорів, розгляду інших справ, віднесених до їх компетенції законодавством. Господарські суди поділяються на місцеві, апеляційні, Вищий господарський суд України[1].

Основними завданнями господарського суду, що визначають зміст його діяльності є:

- захист прав і законних інтересів учасників господарських, правовідносин;
- сприяння зміцненню законності у сфері господарських відносин;
- унесення пропозицій, спрямованих на удосконалення правового регулювання господарської діяльності.

Аналіз діючого законодавства показує, що господарський суд істотно відрізняється від судів загальної юрисдикції з організаційної побудови у сфері діяльності і компетенції, порядку, формами діяльності[3, с.187].

Це проявляється в наступному:

1) господарські суди, як і суди загальної юрисдикції, мають свою замкнену систему нормативних актів, що детально регламентують їх організацію та структуру, компетенцію та порядок діяльності;

2) відповідно до даного законодавства господарський суд як і дві інші гілки судової влади (Конституційний Суд та суди загальної юрисдикції), займає особливе положення серед владних державних структур України. Він повністю незалежний, самостійний та не підвладний у своїй діяльності іншим гілкам влади;

3) подібно загальним судам та поряд з ними господарський суд виконує важливу державну функцію – правосуддя. Однак на відміну від загальних судів, діє в особливій сфері відносин – в галузі господарських та пов'язаних з ними управлінських правовідносин, громадянами - підприємцями в процесі здійснення ними підприємницької або іншої економічної діяльності;

Також зараз активно обговорюються питання щодо удосконалення системи господарського суду. Наприклад, з 24 по 26 травня 2011 року на базі Одеського апеляційного господарського суду відбулася науково-практична конференція «Становлення господарської юрисдикції в Україні - 20 років досвіду. Проблеми і перспективи» присвячена двадцятиріччю системи господарських судів в Україні (04 червня 1991 року було прийнято Закон «Про господарські суди», який став фундаментом для створення системи господарського судочинства в Україні)[2, с.118-123].

Я вважаю, що подібні заходи є необхідними з декількох причин:

- це покращує правову культуру громадян;
- зорієнтовує законодавців на усунення недоліків;
- певним чином пропонуються шляхи вирішення колізій права;
- визначається активність суспільства в обговоренні подібних питань.

З вище сказаного можна дійти висновку, що питання про правове місце господарських судів та їх діяльності залишається не зовсім вирішене, тому необхідно шукати нові шляхи подолання цих проблем, розробляти методи і способи усунення прогалин у законодавстві[4, с.79].

Список використаних джерел

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року // <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Актуальні проблеми господарського права: Зб. наук. праць (за матер. «круглого столу», м. Київ, 16 грудня 2004 р.) /Ред. кол.: О. Д. Крупчан, В. В. Луць, М. К. Галянтич – К.: НДІ приватного права і підприємництва АПрН України, 2005. – 140 с.
3. Господарське право України: Підруч. для студ. вищ. навч. закл. /М. К. Галянтич, С. М. Грудницька, О. М. Міхатуліна та ін. – К.: МАУП, 2005. – 424 с.
4. Коростей В. Система правового регулювання господарювання: реалізація та перспективи //Право України. – 2007. – №4. – с. 78-84.

М. Мота

Науковий керівник – ас. Н. М. Зільник

ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ

Актуальність даної теми полягає у тому, що громадяни України мають неповне представлення про ті права, що закріплені в Законі України «Про захист прав споживачів». Він написаний складною юридичною мовою, розібрати який здатна не кожна особа. Нашими незнаннями своїх прав користуються продавці, яким ми - споживачі часто довіряємо. Часом ми навіть не підозрюємо, що умови придбання товару, роботи чи послуги обмежують наші права.

Основна мета цієї роботи – визначити проблеми захисту прав споживачів, розглянути права споживачів при придбанні товару, проаналізувати судовий засіб захисту прав споживачів.

Відповідно до ст. 4 Закону «Про захист прав споживачів» - споживачі під час придбання, замовлення або використання продукції, яка реалізується на території України, для задоволення своїх особистих потреб мають право на:

- 1) захист своїх прав державою;
- 2) належну якість продукції та обслуговування;
- 3) безпеку продукції;
- 4) необхідну, доступну, достовірну та своєчасну інформацію про продукцію, її кількість, якість, асортимент, а також про її виробника (виконавця, продавця);
- 5) відшкодування майнової та моральної шкоди, завданої внаслідок недоліків продукції (дефекту в продукції), відповідно до закону[2].

Уперше до проблеми захисту прав споживачів звернувся у 1962 р. президент США Джон Кеннеді, який вдало зауважив: «Споживачі, за визначенням — це всі ми. Споживачі — це найбільший економічний прошарок